

ЕПІЗОДИ ОДНОГО БОЮ

Розповідає проректор по заочному навчанню,
Герой Радянського Союзу
Т. М. ШАШЛО.

1941 рік. Рота, в якій я був помкомвзводу і парторгом, одержала бойове завдання — оволодіти селом Штепівкою. П'ять машин першого взводу, в складі яких була і моя машина, розгорнулись в бойовому порядку і по грузькій ріллі рушили на село.

Німці зустріли нас артилерійським вогнем. Піхотинці скотилися з броні, а танки невпинно йшли вперед.

Передній танк, на якому йшов командир взводу, загорівся, покритися густим чорним димом. Командир загинув. Мені довелося взяти командування на себе.

Німці тікали... Шість ворожих гармат було знищено танком, проте і моя машина була пошкоджена. Танк дихав тонкими цівками диму, але подум'я ще не видно. Може, вдасться погасити? Я підповз до своїх товаришів. Косоруков лежав без свідомості, Шитов приглушений, Моряков обпечений. Помічники були з них слабінькі.

— Беріть Косорукова і відходьте, — наказав я. — Передайте, нехай сплять на допомогу. Я залишаюся тут.

Сховавшись за тином, бачив, як тікають німці. Ех! Тільки б наступати, та, на жаль, я тут лише один. Але хто це сказав, що один в полі не воїн?

...Німці зникли в кам'яному приміщенні парового млина. Ри-

зкуючи бути виявленим, я повз через городи до млина. Стіна. Вбиті вікна. Всередині безладні розмови, гвалт... Я звівся на ноги і кинув гранату. Вибух трусонув стіну, ніби вітром розчинило двері. Стрімголов кинулись ошелешені ті, що залишилися живими, німці. Сім пострілів з пістоleta — і кілька з них рухнули біля порога. Решта німців знову повернулись у млин. Я кинув їм вслід другу гранату. З млина більше ніхто не вискакував.

На полі, звідки повинна наступати наша піхота, було порожньо. Крізь млу ледве помітні чорні крапки. Що робити? Хіба що підповзти до ворожої гармати, повернути її на ворога і відкрити вогонь? Так можна було подати своїм сигналам до наступу. Уже вирішив був здійснити свій намір, як раптом помітив, що деякі крапки в полі рухаються... Та це ж наша піхота! «Потрібно їй негайно підняти в атаку», — вирішив я. Розгрибаючи руками перед собою багноку, пробирався до своїх. Навколо рвались снаряди, жижга заливала вуха, рот, ніс. До ріллі залишалося метрів сорок.

Здивовані бійці піднімали голови. Вони, мабуть, вважали мене привидом, який випливає із надвечірньої мли.

— Чого лежите? Німці в паці!

Я побіг до села. За мною

піднялась піхота. Голосне «ура» потрясло повітря. Я чув, як співали кулі, бачив, як поруч вставали чорні стовпи від вибухів снарядів.

Через годину село було звільнене. До центру села зводили полонених. Їх зібралось кілька сотень. Крім шести роздавлених гармат, тридцять були захоплені зовсім цілими з боєприпасами. Десять танків німці залишили в селі.

...Обезсилений я сів на кладку. Поруч мене пробігли піхотинці, потім підійшов якийсь майор.

— Ви не знаєте, хто тут командир танкової частини? — запитав він.

— Я... — відповідаю йому, жартуючи.

Майор критично оглянув мене, брудного, в обгорілому комбінезоні.

— Гм... А хто піднімав піхоту в атаку?

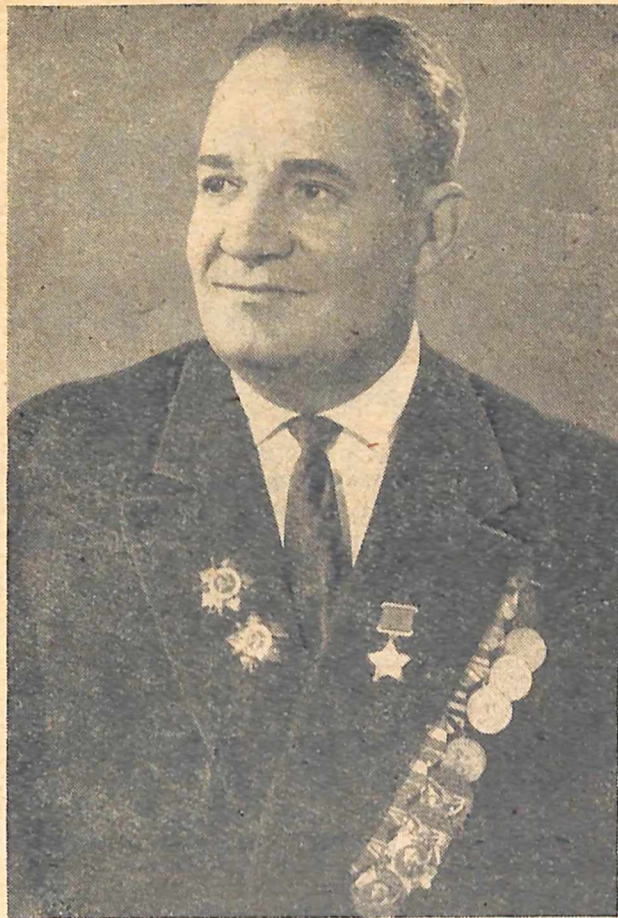
— Також я... — Звання?

— Старший сержант, товаришу майор.

— Сержант? — І раптом весело розсміявся, потім обняв мене і кілька разів міцно поцілував у мокрі щоки.

— Молодець! Герой! Так потрібно воювати!

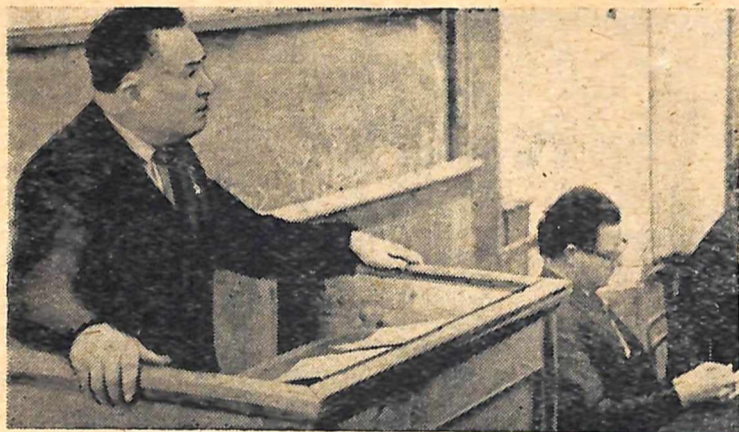
...Указом Президії Верховної Ради СРСР від 20 листопада 1941 року за цей бій мені було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

ДИСТАНЦІЯ

Травень 1945 року... Для Героя Радянського Союзу генерал-майора Бориса Романовича Єремєєва це хвилиночкі і незабутні дні. Командир 11-ї танкової дивізії він дійшов до Берліна, брав участь у штурмі рейстагу.

Знімок знайомить вас з фронтними буднями комдива: начальник оперативного відділу штабу дивізії підполковник І. Петров доповідає генерал-майору Б. Єремєєву про нову дислокацію частин з'єднання у Берліні.

25 РОКІВ

Травень 1970 року... Між першим і цим знімками дистанція у часі 25 років. Сьогодні ветеран Б. Р. Єремєєв зайнятий наймирнішою справою: вчить педагогів. А окрім цього він голова Ради ветеранів війни інституту, часто виступає перед студентами з розповідями про ратні подвиги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

ЛЕЙТЕНАНТ ЗАПАСУ

Середньоазіатський прикордонний округ. Дуже складні рельєфні й кліматичні умови... Старший сержант Олександр Вовк пильно охороняє доручену йому ділянку. З ним його підрозділ і службові собаки Пірат. Пильно стежать воїни за кожним метром кордону.

Четверта година ранку... Навкруги тиша. Неспокійна, загадкова. І раптом — тривога! Так, — це порушник! В якусь мить Олександр зі своїми підлеглими вже на місці, де виявлено непрошеного гостя. Метр за метром ідуть по слідах. Аж ось і сам порушник. Озброєний. Зав'язалась перестрілка.

Завдяки мужності і сміливості прикордонників ворог був за-

триманий і доставлений на заставу.

За пильну службу на кордоні в травні 1968 року старший

сержант Олександр Вовк був нагороджений Почесною грамотою обкому комсомолу, а також занесений у Почесну книгу своєї військової частини. У травні ж 1968 року Олександр поїхав до Москви на прийом

СПАДКОЄМЦІ БАТЬКІВСЬКОЇ СЛАВИ

в ЦК ВЛКСМ, де йому було вручено «Почесну грамоту ЦК ВЛКСМ». Потім курси офіцерського складу.

І ось зараз молодший лейтенант запасу Олександр Вовк — студент історичного відділу педагогічного факультету нашого інституту. Коли запитуєш Олександра, чому навчила його служба в Радянській Армії, він відповідає: «Навчила не боятися труднощів».

З честю несе наша молодь бойову естафету старшого покоління, яке героїчно захищало нашу країну в роки війни.

Василь ХАРЧУК, студент історичного відділу, старший сержант запасу.

ВИХОВУВАТИ ПАТРІОТІВ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

участь в урочистих зборах колективу училища, присвячених підсумкам Ленінського заліку. Цікаво пройшли також спортивні змагання студентських футбольних і волейбольних команд з командами курсантів училища. Перемогу в цих зустрічах здобули наші команди.

Набутий в інституті досвід військово-патріотичного виховання студенти переносять у школу. Змістовну роботу провели вони в період педагогічної практики та в процесі лабораторно-практичних робіт при вивченні педагогіки. Студенти другого курсу провели цікавий збір дружини восьмирічної школи № 135. Перед піонерами виступили ветерани війни, потім були виконані бойові пісні, а на закінчення збору діти-переглянули фільми «Розгром фашистів

під Москвою» та «Бой за Берлін». Аналогічна робота проводиться і в інших школах Києва.

Студенти факультету наполегливо оволодівають військовими навичками та прикладними видами спорту. Протягом року було навчено стрільбі 370 студентів, понад 50 осіб оволодівають автоспавою, більшість студентів вміють плавати, ходити на лижах. Зустрічаючи 25-річчя перемоги Радянської Армії у Великій Вітчизняній війні, комсомольський актив факультету разом з ветеранами накреслює шляхи дальшого поліпшення роботи по військово-патріотичному вихованню.

Т. ГЕЦЬКО,
член партбюро фізико-математичного ф-ту, відповідальний за оборонно-спортивну роботу.

У стрілецьких змаганнях викладачів фізико-математичного факультету з офіцерами та курсантами військового училища ім. М. Фрунзе, які відбулися недавно, перемогли воїни — рахунок 784:548. Та для нас цінніший якісний показник змагань — у спільних справах міцніє дружба між воїнами і педагогами.

На фото: учасники змагань обговорюють результати стрільби.

Фото Ю. Порфиренка.

Редактор П. ХРОПКО.

«За педагогические кадры» — орган ректората, парткома, комитета ЛКСМУ, месткома и профкома Киевского государственного педагогического института им. А. М. Горького. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, кім. 110. Тел. Б-1-90-46 дод. 43.